

Tia Sáng Giết Người

Duyên Hà

Tác giả: Người Thứ Tám

Lời chú thích quan trọng của tác giả :

Như mọi lần, tác giả trân trọng nhắc lại với bạn đọc thân mến rằng, tuy dựa vào thực tế địa lý và thời sự, những nhân vật và tình tiết mà cuốn tiểu thuyết này chứa đựng, chỉ là sản phẩm của tưởng tượng. Mục đích duy nhất của người viết là mua vui cho bạn đọc, bởi vậy, nếu trong muôn một, có sự gần gũi hoặc trùng hợp với sự việc xảy ra ngoài đời, đó chỉ là ngẫu nhiên, ngoài ý muốn và trách nhiệm của tác giả.

NGƯỜI THỨ TÁM

7

Bản án tử hình

— Ban an ninh chưa thể kết luận là họ chết bất thần hay bị ám sát. Sáu tháng trước, đột nhiên thiếu tướng phụ tá tư lệnh từ trần. Sau đó là một nhà bác học tên tuổi. Khám tử thi thì không thấy gì lạ. Cả hai đều chết vì bị máu nghẽn trong óc. Chi tiết này làm ban an ninh ngạc nhiên vì cả hai nạn nhân đều không mắc bệnh tim. Gần đây, người ta đã chế ra một loại súng riêng bắn vào người có thể làm nạn nhân chết tức khắc, không lưu lại dấu vết, luật y chỉ thấy máu đông thành cục trong óc, như triệu chứng bệnh tim

Nghe hẳn cắt nghĩa, Thu Thu không ngạc nhiên. Nàng đã học lớp mở khóa không cần chia tại trường huấn luyện MI-6, Luân đôn. Nàng lại qua Hoa kỳ, học khóa bổ túc của CIA. Mọi ổ khóa thông thường, như khóa trong nhà, khóa xe hơi, nàng chỉ cần một dụng cụ riêng, và 10 giây đồng hồ là mở tung, như có chìa. Nàng có thể mở được nhiều loại khóa đặc biệt. Tuy nhiên, các cơ quan gián điệp đã chế tạo một loại khóa bí hiểm, gồm ổ khóa mở chìa, mở chữ số và mở bằng kỹ thuật điện tử.

Tử sắt kiên cố trong khu vực Đổ tất chứa tài liệu vô cùng quan trọng. Nàng tự bện mở ra bằng được.

Chợt chuông điện thoại reo vang, Mimi áp tai nghe, rồi quay sang Thu Thu :

— Đại tá Bun vich gọi chị.

Giọng Bun vich nghe êm ái như tiếng đàn dương cầm. Thu Thu biết ngay gã đàn ông đa tình đã chết mê chết mệt vì nàng. Hẳn đề nghị trong hơi thở rạo rục :

— Tôi đến đón bà nhé ?

Nàng biết hẳn đến đưa nàng đi ăn tối, sòng giả vờ thỏ thẻ :

— Thưa đại tá, đi đâu ?

— Trời ơi, bà quên rồi sao ? Tôi đã mời bà dùng cơm, và bà đã nhận lời.

● — Chết chữa, tôi quên khuấy. Bậy quá. xin đại tá tha lỗi. Vâng, tôi đợi đại tá ở đây.

Nàng vừa gác điện thoại thì Mimi đặt bàn tay lên vai, giọng kinh phục :

— Chị quen thân với đại tá Bun vich ư ?

Thu Thu nhún vai :

— Tôi mới gặp Bun vich ở Hà nội.

Nàng cố ý gợi đến thành phố Hà nội đề đo xét phản ứng của Mimi. Và Mimi chép miệng, ra vẻ tiếc nuối :

— Gớm, đã lâu, tôi chưa được về thăm Hà nội. Bun vich là sĩ quan có thiện cảm nhất trong Trung tâm. Có thiện cảm với phụ nữ thì đúng hơn. Bun vich cũng là sĩ quan có thể lực lớn nữa. Chị quen thân với hẳn thì thỉnh thoảng hẳn dám đưa chị về Hà nội đôi giờ vài ba ngày.

— Ô, đường xá xa xôi, tôi sợ bất tiện.

— Xa xôi gì đâu, thưa chị ? Nhiều nhất là 2 giờ máy bay.

2 giờ máy bay ! Chi tiết này làm Thu Thu phấn khởi. Nàng có hy vọng hoàn thành công tác rồi trở về Hà nội. Nàng không lộ vẻ mừng rỡ ra ngoài mặt, và giả vờ soán lấy Mimi về Bun vich :

— Sao chị biết hẳn có thể lực ?

Mimi cười ròn tan :

— Ở đây vài ngày rồi chị sẽ biết. Bun vich phải có một nhân vật cao cấp ở Mạc tư khoa đỡ đầu mới khỏi bị gọi về tù lâu. Thật đấy chị ạ, Bun vich là người đàn ông đa tình nhất KX. Không nữ nhân viên nào trong Trung tâm mà không bị Bun vich dòm ngó. Chị lại đẹp nữa. Chị đẹp như hoa hậu sắc đẹp. Chắc chắn Bun vich phải quý mọp trước nhan sắc khuynh quốc khuynh thành của chị. Chị muốn gì hẳn chẳng bằng lòng.

Thu Thu đọc rõ trong khóe mắt thiếu phụ một tia thèm thường pha lẫn ghen ghét thoáng qua. Nàng không lạ gì quan niệm ái tình của phụ nữ. Sở viết nhất là phụ nữ khao khát ái tình xác thịt như Mimi

Đối với phụ nữ Sô viết, quen với nền giáo dục mác xít, ái tình là món ăn hàng ngày, bắt buộc phải có, và thay đổi dễ dàng. Một kẻ đói khát tình yêu như Mimi không thể đứng trước người đàn ông khỏe mạnh, khả ái như Tô-tô trong căn phòng cửa khóa hai nấc.

Thu Thu nhìn góc phòng: một cái giường sắt nhỏ, hai người nằm vừa khít, đang khoe khoang cái đệm trắng muốt. Biết Mimi ghen đẹp với nàng. Thu Thu hỏi lảng:

— Trong khu mình có bao nhiêu phụ nữ, hả chị?

Mimi đáp:

— Chị với tôi là hai. Dưới hầm trong khu vực Đỏ, không có nữ nhân viên. Song ở bên ngoài, trong những phần việc ít bí mật, có trên 10 phụ nữ.

Thu Thu định hỏi thêm thì cửa kẹt mở.

Bun vịch khoan thai bước vào, hùng dũng trong bộ quân phục đại tá cắt rất đẹp. Mimi chìa tay ra trước. Bun vịch cầm lấy, nâng lên miệng hôn một cách lẳng lơ.

Đoạn hấn quay sang Thu Thu:

— Mời bà.

Nàng nhận thấy hấn dẫn nàng ra bằng lối khác.

Nàng hỏi hấn:

— Ở kia, hồi nãy trung tướng không đưa tôi vào bằng đường này. Hay là tôi lầm, thưa đại tá?

— Bà không lầm chút nào. Đường đi trong Trung tâm được sắp xếp theo một họa đồ riêng, người lạ không thể tìm ra, vì bề ngoài, dường nào cũng giống đường nào. Vào một đường, và ra một

đường, mỗi lần có thể dùng lộ trình khác nhau. Hồi nãy trung tướng Kôrin muốn giới thiệu với bà các văn phòng trong khu vực nên dẫn bà qua nhiều nơi. Giờ đây, tôi đưa bà ra ngoài bằng con đường ngắn nhất. Bà chỉ vượt qua hai trăm thước là lên tới mặt đất.

Đường đi vắng tanh.

Hai bên là tường cao vút, dính vào trần bê tông. Cách 20 thước lại có cửa sắt, đóng mở bằng điện. Đã tới thăm nhiều trung tâm nguyên tử bên Mỹ, Thu Thu biết những tấm cửa kiên cố này sẽ tự động đóng kín trong trường hợp báo động, gần giống như dưới tiềm thủy đình.

Thang máy đưa hai người lên trên mặt đất. Một chiếc xe hơi lộng lẫy chờ bên cây cỏ thụ cảnh lá rườm rà. Nắng chiều đã tắt trên thung lũng một màu tím êm ả phủ kín cảnh vật. Không khí hoang hờn tràn vào ngực Thu Thu. Quên hẳn nguy hiểm đang rình rập, nàng cảm thấy yêu đời lạ thường.

Không biết ngẫu nhiên hay cố ý, Bun vịch đi sát người nàng.

Nàng hỏi:

— Chúng mình đi đâu, thưa đại tá?

Nàng nhún mạnh hai tiếng « chúng mình ». Dưới ánh hoàng hôn huyền ảo, nàng thoáng thấy nụ cười thỏa mãn, gần như kiêu hãnh của viên đại tá Sô viết bánh trai. Sau nhiều năm lẫn lộn trong nghề, nàng đã có bản lĩnh đọc rõ tim gan của Bun vịch. Bản tính si tình, hấn khó thể cầm lòng trước một nhan sắc quyến rũ tuyệt diệu. Hấn chưa dám tỏ tình vì còn sợ. Hấn sợ làm phật lòng nhà nữ bác sĩ mà chính phủ Nga sẽ mất bao công phu đưa từ Mạc tư khoa tới.

Bun vịch đáp :

— Tôi mời bà dùng bữa tối với tôi cho vui. Nhân tiện để bà làm quen với đời sống trong Trung tâm. Cách chỗ này hai cây số là khu giải trí tập thể. Bà có thể tới ăn, uống, xem chiếu bóng, bơi lội, tập thể thao, thể dục. Nhân viên KX không được đi xa khỏi giới nên mọi thú tiêu khiển đều được thiết lập tại đây. Rồi bà coi, tiện nghi và thú vị không kém gì ở đô thị.

Thu Thu chép miệng :

— Dầu sao ở đô thị cũng hơn. Tôi không dám ao ước được về Hải Hải nghỉ mát vì đường xá xa xôi. Song tôi hy vọng được đại tá đưa về Hà nội, Hải phòng, hoặc đồi gió ở Chapa, Sầm sơn.

— Không được đâu.

— Đại tá không thành thật với tôi. Tôi tin là đại tá có thể can thiệp cho tôi được về miền đồng bằng sau một thời gian phục vụ ở đây.

— Đàn bà muốn là Trời muốn. Bà trách tôi không thành thật rất oan. Quyền cho nhân viên nghỉ phép không thuộc nơi tôi. Mà do trung tướng Kôrin. Nhưng đối với bà, tôi sẽ cố gắng thuyết phục Kôrin. Được kết bạn với bà bác sĩ S. là hân hạnh nhất đời tôi.

— Gớm, đại tá khách sáo quá. Tôi thích được gọi là Mônica. Mônica trống trơn.

— Được thế thì còn gì bằng. Tuy nhiên, theo nội quy của Trung tâm, các nhà bác học không được quyền dùng tên thật, cho nên tôi không thể gọi bà là Mônica được. Xin bà cho phép tôi kêu bà là Susu.

— Sân lòng. Song đại tá gọi ngắn Susu cho tiện

Tôi sẽ giận lắm nếu đại tá tiếp tục dùng tiếng bà kiểu cách. Nghe đại tá gọi tôi là bà, tôi có cảm tưởng đã già lắm rồi. mái tóc bạc phơ, da dẻ nhăn nheo và dáng dệ khập khiễng.

— Susu nói có duyên lạ lùng. Susu là người đàn bà không bao giờ già. 30 năm nữa. Susu vẫn đẹp như ngày nay.

— Chà, đại tá nói có duyên hơn tôi trăm lần.

— Suyt. Susu còn gọi tôi là đại tá Bun vịch thì tôi sẽ uống thuốc ngủ tự tử đấy.

— Vậy gọi bằng gì cho thân mật ?

— Bạn bè thường gọi tôi là Vịch.

Tài xế phóng xe vun vút rồi tiến vào con đường rộng thênh thang tràn ngập ánh đèn nê-ông xanh mát. Bun vịch nói :

— Đấy, Susu nhìn xem ? Cảnh vật đẹp không ?

Quả cảnh vật đẹp thật ? Một dãy nhà ba tầng đồ sộ nối nhau ở hai bên đường. Thoạt nhìn ai cũng lầm là một khu phố tráng lệ ở Sài gòn một buổi tối đầy gió mát và đèn điện rực rỡ.

Bun vịch dặn tài xế, một gã đàn ông làm li như pho tượng, mặt theo chẳng chịt :

— Cho em về. Đậu xe sau nhà ăn, lát nữa tôi lái một mình cũng được.

Bun vịch dắt Thu Thu vào một tiệm ăn trang hoàng theo lối Âu-Mỹ. Cũng những cửa gương bát ngát chói lóa ánh đèn. Cũng cái quầy rượu bóng loáng phía sau có mấy cô gái y phục diêm dúa, bôi môi đỏ lòm, da mặt trắng bệch dưới lớp phấn sô săng. Cũng bộ bàn ghế lùn lùn kê bày vòng tròn quanh bàn này bằng gỗ đánh xi.

Ngồi xuống ghế, Thu Thu hỏi Bun vịch :

— Này anh Vích ! đây cũng có khiêu vũ ư ?

Viên đại tá Sô viết cười vui vẻ :

— Có chứ. Tôi đã nói với Susu từ lâu rồi. Mục đích của khu giải trí này là giúp nhân viên Trung tâm quên cuộc sống bên ngoài.

— Ai cũng vào đây được chứ ?

— Trên nguyên tắc là như vậy. Nhưng trên thực tế, chỉ các nhà bác học và quân nhân chỉ huy mới có điều kiện tới đây tiêu khiển mà thôi. Vì lương bổng ở KX được phát bằng phiếu. Ăn cũng phiếu, xem chớp bóng cũng phiếu. Cái gì cũng bằng phiếu. Số phiếu hàng tháng của nhân viên trung cấp chỉ đủ trả tiền ăn mặc và mua sắm thông thường.

Chợt nhớ ra. Thu Thu à một tiếng rồi nói :

— May quá ! Tôi có hy vọng gặp lại bạn cũ ở đây.

Bun vích lắc đầu :

— Như tôi đã nói với Susu, danh sách các khoa học gia được Mạc tư khoa sắp xếp rất kỹ lưỡng. Nếu bạn cũ của Susu phục vụ tại đây, họ phải ở hầm 2 và 3, nghĩa là trong khu vực Đỏ, hoặc ở ngoài vòng đai an ninh của Trung tâm. Khu giải trí này được dành riêng cho nhân sự hoạt động trên mặt đất.

— Nghĩa là còn nhiều khu giải trí khác nữa ?

— Susu nói đúng. Tuy nhiên, đây là khu lớn nhất,

vì toàn thể ban giám đốc đều ở gần đây.

— Một gã bồi bàn tiến lại. Thấy Bun vích, hắn lễ phép chào. Trong khi Bun vích chọn món ăn, Thu Thu đảo mắt từ phía.

Tiệm ăn bắt đầu đông. Nàng có cảm tưởng tiệm ăn này còn là ở thanh lâu dành cho nhân viên

cao cấp nữa. Bọn gái dù đờn sau quầy rượu hoặc uốn éo giữa những bàn ghế chật ních, có cái dung mạo lẳng lơ trơ trẽn của kẻ buôn sơn, bán phấn chuyên nghiệp. Thu Thu đếm nhăm trong miệng được 10 cô gái.

Đại để họ đều phục sức lỏa lồ như nhau : áo bó sát bụng, dề hở nửa bộ ngực thõn thẹn, và xòe ra dưới đùi, khoe khoang những cặp giò rún rây. Dường như người ta cố tình may cho bọn gái dám dăng này những bộ áo quần bằng hàng mỏng, mỏng đến nỗi cặp mắt cận thị nhất cũng nhìn rõ đường cong lộ liễu. Khách ăn bước vào, bọn nữ chiêu đãi xun xoe chào hỏi lia lịa, hoặc ít ra là tặng một cái nhìn thèm khát, như muốn ăn thịt người đàn ông.

Như đọc được tư tưởng nàng, Bun vích hỏi

— Susu đang nghĩ đến các nữ chiêu đãi viên phải không ?

Thu Thu gật đầu :

— Vâng.

Bun vích nàng ly lên miệng :

— Chắc hẳn Susu đang có ý nghĩ xấu về họ Susu đừng khinh họ, tội nghiệp. Vì họ kh ông phải là gái giang hồ mà là nhân viên mô-dờ-nô (1) của cơ quan an ninh.

Thu Thu thở phào ra. Gã đàn ông si tình vừa tiết lộ một chi tiết đáng giá. Trung tâm KX đầy rẫy nhân viên KGB. Nàng cần đ ông kịch thật giỏi, nếu

1) tức moshno, nữ nhân viên KGB và GRU, được đặc biệt huấn luyện để thủ tiếp đàn ông.

không sẽ bị bại lộ dễ dàng. Nàng bèn mỉm cười thân thiện :

— Anh nghĩ lầm rồi. Tôi không hề có ý nghĩ khinh rẻ. Trái lại, tôi còn cho rằng bầu không khí tươi trẻ và phóng khoáng ở đây thích hợp với người xa nhà và không có gia đình.

Bun vich cười theo, vui vẻ :

— Tôi cũng quan niệm như Susu. Hầu hết nhân viên ở Trung tâm đều chưa có gia đình, hoặc vợ con phải ở lại Liên xô. Còn về phần tôi... tôi còn độc thân... .

Thu Thu thừa hiểu ý định của gã đàn ông. Hắn bắt đầu tỏ tình sát sạt với nàng. Nàng bèn nói :

— Tôi cũng không khác Vich là bao. Tuần trước, tôi buồn bã lạ thường. Tôi tưởng trọn đời buồn bã mãi. Gặp Vich, tôi được sống lại thời còn độc thân ở trường đại học... .

Nàng nhìn ra cửa bằng cặp mắt xa xôi...

Thư khách mỗi lúc một đông. Máy hát âm thanh nổi kê gần quầy rượu phát ra một điệu nhạc giết gân gân kỹ. Nhiều cặp đã diu nhau ra sàn gỗ.

Bun vich đứng dậy :

— Susu nhảy một bản nhé ?

Nàng không đợi hắn mời lần thứ hai. Khiêu vũ là một trong các thú vui tao nhã của nàng. Chính Văn Bình, con người có biệt tài khiêu vũ có một không hai, cũng phải kinh ngạc và khâm phục về bước nhảy mềm mại, và ba bước của nàng.

Đèn « bit » đã chuyển màu. Thu Thu dựa nhẹ vào vai Bun vich. Nàng muốn tỏ cho hắn biết rằng nàng hơi chệnh choáng. Mùi thuốc lá thơm, mùi

trượu vốt-ka cay nồng, mùi phấn sáp phụ nữ, tạt vào mũi nàng.

Nàng nhảy điệu dàng, dưới mắt luôn luôn rình rập phản ứng của gã đàn ông. Thoạt tiên, hắn chỉ dám nắm nhẹ bàn tay nàng. Nhảy được nửa bài, hắn siết chặt thêm. Rồi mấy phút sau, hắn áp người hẳn vào người nàng. Nàng nghe rõ hơi thở rộn rập của hắn. Biết hắn bắt đầu mất trí khôn, nàng thông thả lách xa ra.

Bỗng nàng tái mét mặt.

Thật vậy, nếu không có ánh đèn rực rỡ, nếu không có tai trần tĩnh trước hoàn cảnh hiem nghèo, nàng đã giết mình. Da mặt chuyển sang màu xanh ngắt như tàu lá. Nàng giết mình sững sốt và lo sợ không phải là quá đáng, vì...

Vì cách nàng 5 thước, một khuôn mặt quen thuộc, vô cùng quen thuộc vừa hiện ra...

Tri nhớ nàng rất bèn nhảy. Nàng không thể nào làm được. Vầng trán cao ấy, đôi mắt sáng ngời ấy, thân hình cao lớn ấy, nước da ngăm ngăm ấy khó thể là của người nào khác.

Hắn cũng dang khiêu vũ như nàng. Trong tay hắn, là loi một thiếu phụ trét phấn trắng đầy mặt. Lúc bước vào, nàng đã gặp cô gái này rót rượu xuống xã mời khách sau quầy.

Trong tia mắt hắn, nàng thoáng gặp vẻ ngạc nhiên và bàng hoàng vô tận. Hắn sững sốt là phải. Riêng nàng, nàng cũng sững sốt, mặc dầu trong đời hồ hải, nàng nổi tiếng về tinh bình tĩnh cố hữu.

Đang ôm ghi thân thể phi nộn của cô gái mua vui người Nga, hắn đột nhiên buông tay rồi đứng sững.

Thu Thu phải thu nghị lực vào hai chân để khỏi khuyu xuống. Thời, thế là hết ! Công lao đời đá vá trời của ông Hoàng, của Trung ương Tinh báo CIA, của nữ tỷ đa mưu túc kế Lisa, và của nàng chỉ là đã trảng xe cát biển Đông

Vai trò của nàng đã bại lộ. Địch sắp phăng ra nàng. Lát nữa, nàng không biết tính mạng sẽ ra sao. Địch sẽ lôi nàng sênh sệch xuống hầm tối ướt át, mốc meo, bần thiu, rồi dưới đáy sâu, quanh ngọn đèn sáng quắc 500 vát, một bọn đầu trâu mặt ngựa, tay áo xắn ngược, quây quần lấy nàng để thăm cung và tra khảo dã man.

Nàng bỗng nhớ lại cái răng giả chứa độc được gắn ở hàm dưới. Nàng chỉ cần cắn mạnh là xong...

Kia, hần đang rẽ đám đông bằng hai cùi tay khỏe mạnh, hăm hở tiến về phía nàng. Thu Thu không còn biết trốn đâu nữa. Vì hần đã nhận ra nàng.

Bồ hôi gáy ướt đầm, nàng cố nén hơi thở rồn rập. Người đàn ông quen thuộc kia có cái tên nàng không bao giờ quên được. Tên hần là Sisumang.

Đại tá Sisumang, kẻ đã ngồi chung chuyến phi cơ với nàng từ Vạn tượng tới Hà nội. Trên máy bay, nàng đội tên Thao My, nữ thương gia Lào. Sisumang là đại tá an ninh Lào. Hần đến trung tâm KX này làm gì ? Sisumang sẽ xử trí với nàng ra sao ?

Thu Thu nhắm nghiền hai mắt, không dám nghĩ thêm nữa. Nhạc khiêu vũ vừa chuyển sang điệu pa-sô-đốp rùn rầy. Cái đồng hồ quả lắc treo sau quầy rượu nhẹ nhẹ điểm 9 tiếng ngân nga.

Nàng có cảm giác là thần Chết rùng rợn đang xòe đôi cánh đen ngòm, chụp vào đầu nàng.

8

Đùa với tử thần

Chờ tiếng xe hơi chở Thu Thu chìm vào, khoảng xa, từ bề hoàn toàn yên tĩnh Lisa mới khoan thai đứng dậy, lẳng lẳng xuống nhà bếp.

Cửa ra vào đã được đóng chặt. Người nữ tỷ không sợ người lạ đến bất thần. Vì chỉ cần một phút đồng hồ là giấu biến được dụng cụ nghề nghiệp.

Dụng cụ nghề nghiệp của Lisa—dùng hơn, của điệp viên CIA hoạt động trong vùng địch — được đặt trên bàn nhà bếp. Đó là bộ phận tháo rời của cái điện đài tối tân, giấu trong va-li hai đáy, dụng cụ đồ lót mình của Mona.

Giấu trong va-li là mảnh lời cổ điển và thông thường của điệp viên thế giới từ đại chiến thứ nhất. Song loại va-li này được ban kỹ thuật của CIA chế tạo đặc biệt, có thể đánh lừa những con mắt tinh vi nhất. Và lại, những bộ phận quan trọng, dễ hư hỏng, và hơi cồng kềnh đã, được Lisa giấu trong quần áo, nhất là trong cái xiêm rộng thùng thình, được may theo thời trang nước Nga cổ xưa.

Lisa đã đoán đúng. Đối phương không lục soát

Lisa mân mê những bộ phận điện tử tí hon trong tay. Hơi thép lạnh lạnh chuyễn vào cơ thể người hầu gái một cảm giác lạ lùng.

Sau 5 phút, Lisa đã lắp xong điện đài. Nếu không quen tay, một người thợ giỏi cũng phải rên rang hàng giờ. Trong thời gian ở Mỹ, Lisa đã học phương pháp tháo ráp điện đài chớp nhoáng. Nhắm mắt, Lisa cũng có thể tháo ráp nhanh nhẹn và chính xác. Lisa còn được dạy cách chế tạo điện đài bằng những phương tiện khiêm tốn thông thường chẳng hạn với bộ phận của máy thu thanh, máy ghi âm đã cũ.

Lisa mỉm cười nhìn đồng hồ.

Vệ tinh viên thông của CIA sắp bay qua vùng biên giới Lào-Việt, tiếp nhận bức điện từ dưới đánh lên. Đèn trong điện đài hấp háy, ngón tay của người tớ gái chạy thoăn thoắt. Cây cần mã tự reo lên một âm thanh đều đặn nhỏ.

Theo kế hoạch, bức điện dài 2 trang giấy của Lisa được chuyễn lên vệ tinh trong vòng 15 giây đồng hồ. Đồng thời, bức điện được ghi âm sẵn của Sài Gòn cũng từ trên cao đánh xuống.

Nội dung bức điện của Sài Gòn làm Lisa lạnh thấu óc. Văn vẹn một giọng chữ ngắn ngủi, bề ngoài hiền lành, song lại chứa đựng một sức công phá kinh khủng như bom 50 magaton :

« Gió thổi đông-nam, stop.

hành trang của Thu Thu. Vì không người đàn ông nào có can đảm lật tung những chiếc xú chiêng và xi-líp mỏng dính màu hồng thơm mùi nước hoa đất tiền và mùi da thịt quyến rũ của mỹ nhân.

« Máy trắng trên núi, stop, hết. » (1)

Mật ngữ « gió thổi đông-nam » có nghĩa là Sài Gòn yêu cầu Thu Thu và Lisa tuyệt đối thận trọng, vì có thể nguy hiểm sắp xảy ra. Còn « máy trắng trên núi » là đúng 11 giờ đêm nay, vệ tinh sẽ truyền xuống một mệnh lệnh quan trọng.

Tuyệt đối thận trọng là đức tính sống còn của nghề điệp báo, nhất là điệp báo ở hậu địch. Vào nghề lâu năm, Lisa đã quen với đức tính thận trọng, bất thần Sài Gòn phải nhắc nhở.

Lisa thờ người, ngón tay lơ đãng nghiền nát

(1) Giới điệp báo quốc tế thường dùng lối mật ngữ giản tiện này. Trước khi nhận công tác, điệp viên phải học thuộc một số mật ngữ, mỗi mật ngữ có một nghĩa riêng, như vậy để phòng địch pi-ăng ra điện đài, ghi âm các bức điện, khám phá được mật mã, cũng không hiểu được toàn vẹn nội dung. Trong thế chiến thứ hai, đại tá Rémy, đệ nhất điệp viên của Kháng chiến Pháp, đặt ra mật ngữ VVV, để liên lạc với phi cơ đồng minh, đáp lên xuống đất Pháp. Phương pháp này dùng chữ số và mẫu tự, chẳng hạn 80380 là một khu đất cứng, phẳng, oanh tạc cơ đậu được không sợ lún. C là trời giông bão, phi cơ không nên đáp xuống. Mật ngữ VVV đã làm Phán gián Đức quốc xã điên đầu. (Mời bạn theo dõi chi tiết về mật mã và mật ngữ trong cuốn « Bạn muốn thành Gián điệp ? » của Người Thứ Tám, đã phát hành

mảnh giấy vừa cháy thành than. Lisa không sợ nguy hiểm, mà chỉ sợ không đủ phương tiện để đối phó với nguy hiểm trước khi hoàn thành công tác.

Lisa không phải là nhân viên CIA tầm thường. Ngoài đời, người nữ tỷ đơn hậu ấy chính là y sĩ. Lisa đoạt cấp bằng chuyên khoa thiếu nhi tại một trong các trường đại học nổi tiếng Hoa kỳ.

Lisa gia nhập CIA vì một biến cố gia đình. Thân phụ Lisa là công dân Nga. Năm 1917, Lê nin cầm đầu phe cộng sản bôn sô vích cướp chính quyền, thì gia đình cô bé Lisa phải trốn ra nước ngoài. Vì mẹ Lisa — khi ấy mới 3 tuổi chẵn — vốn là giòng dõi nhà vua.

Cô bé Lisa — dĩ nhiên tên thật của người nữ tỷ không phải Lisa — có gương mặt kháu khỉnh, nghịch ngợm nên được mọi người yêu chuộng. Là con cưng, Lisa muốn đòi gì cũng được. Song mẹ nàng bị sa lưới mật vụ Tcheka và bị đưa đi Tây bá Lợi á lưu đày. Người đàn bà vô tội đã thở hơi cuối cùng dưới trời tuyết lạnh 50 độ dưới không độ trong một trại tập trung được mệnh danh là băng ngục.

Thân phụ Lisa qua Mỹ lập nghiệp. Ông quyết không tái hôn để có thể nuôi con thành người. Thời lãnh tụ đệ tứ Tờ rớt ky bị ám sát tại Mễ tây cơ thì thân phụ của Lisa từ trần.

Trước khi vĩnh biệt, ông kêu Lisa lại bên giường. Ông cho nàng biết là sau ngày tha hương, ông đã cộng tác với tình báo Mỹ để giải phóng tổ quốc. Ông yêu cầu nàng tiếp tục nhiệm vụ. Tuân lời trăng trối của cha, Lisa cố gắng học tập

với sự nâng đỡ của tình báo. Mỹ Thế chiến thứ hai nổ bùng, nàng gia nhập OSS. Rồi nàng được chuyển qua CIA. Nghĩ đến thù mẹ chưa trả, Lisa xung phong vào ban Miên Điệp (1), rồi bí mật hồi hương về Nga. Gặp cơ hội thuận tiện, nàng đội lốt hầu gái Lisa.

Nàng mới từ tuần, song thương cấp muốn nàng trở thành một thiếu phụ già nua, da dẻ nhăn nheo, dáng đi khòm khom, để thích hợp với vai chính Lisa.

Bất giác Lisa thở dài. Kỷ niệm xưa rồn rập trong trí nàng. Vì nóng trả thù nhà, nóng giải phóng dân tộc, nàng quên cả hạnh phúc riêng tư. Nàng chưa hề được diễm phúc ngã vào vòng tay rắn chắc và mơn trớn của một chàng trai khôi ngô dầu nàng cũng thêm yêu như mọi người đàn bà cùng tuổi trên thế giới.

(1) Cơ quan điệp báo nào cũng có một ban riêng, gọi là Miên Điệp, nghĩa là ban chuyên trách « điệp viên ngủ, hoặc « điệp viên nằm lì » trong lòng địch. Điệp viên nằm lì (Pháp : agent dormeur, Anh-Mỹ : sleeping agent) có thể nằm lì hàng chục năm không hoạt động. Năm 1924, một người thợ đồng hồ Đức tới lập nghiệp gần cảng Scapa Flow (Anh quốc), và trong 15 năm liền, ch. nghĩ đến sửa đồng hồ. Thế chiến bùng nổ, y mới hoạt động. Nhờ tin tức do y đánh về, tìm thủy đĩnh quốc xã đã lọt được vào Scapa Flow và thả ngư lôi đánh đắm chiến hạm Royal Oak, chiến hạm lớn nhất của thủy quân hoàng gia, khiến 833 thủy thủ thiệt mạng.

Bơ phờ, nàng tiến ra bao lơn. Ánh chiều đã tắt trên những sườn núi trùng điệp. Một màu tím nhạt từ trên cao tỏa xuống, dần dần ôm kín lấy thung lũng. Sương trắng bàng bạc bắt đầu dâng lên.

Thấy mệt, Lisa ngồi xuống ghế sô-pha. Và ngủ thiếp lúc nào không biết.

Đường như một bàn tay vô hình vừa lay Lisa dậy.

Trong quá khứ, mỗi khi có chuyện nguy hiểm xảy ra trong giấc ngủ, nàng thường giật mình, thức tỉnh. Huấn luyện viên CIA cho Lisa biết đó là giác quan thứ sáu, linh tính thành thạo của kẻ sống lâu trong nghề điệp báo hành động. Song Lisa lại cho đó là mâu thân nàng hiện hình để báo động.

Trời tối như hũ nút.

Nhờ cặp mắt được tập luyện để nhìn quen trong đêm, Lisa đã khám phá ra một quang cảnh khác thường. Nàng không thể nào làm được.

Cái nắm cửa bằng đồng đang quay tròn, Hồi chiều, trước khi chợp mắt, Lisa khóa cửa kỹ càng.

Như vậy nghĩa là người lạ đang lên vào nhà, và hẳn có chìa khóa. Kim đồng hồ lăn tinh ở cườm tay nàng chỉ 10g 40. Nàng lo toát mồ hôi. Không ngờ nàng ngủ quên quá lâu. Mặt khác, Thu Thu ra đi từ chiều vẫn chưa về. Chắc Thu Thu đã gặp bất trắc. . .

10g40. . .

Còn 20 phút nữa đến giờ Lisa mở điện đài, liên lạc với vệ tinh CIA. Trong thời gian này, nàng phải tìm ra sự thật.

Cánh cửa hé ra một phần, đủ một người lọt vào. Gió lạnh luồn qua cửa, thổi tung cái khăn ni-lông để trên búp phê. Trong bóng tối, Lisa thấy rõ tấm vải hình chữ nhật bay lửng lơ giữa nhà rồi rớt xuống nền gạch. Nàng cũng thấy bộ quần áo rộng của người lạ, một gã đàn ông lực lưỡng song chân bước thoăn thoắt, nhẹ nhàng như vượn.

Gã đàn ông vòng tay ra sau, khép cửa lại.

Rõ lẽ hấn áp lưng vào tường, đảo mắt bốn phía. Lisa ngồi khuất ngoài bao lơn nên hấn không thấy. Dầu chạm trán nàng, hấn cũng ít hy vọng phăng ra vì trời tối om như đêm ba mươi Tết. Lisa nhìn rõ hơn hấn vì ngoài kính nghiệm hấp thụ trong trường CIA nàng còn có thiên bẩm về dự hành nữa (1).

Hấn rút trong túi ra một cây đèn bấm nhỏ bằng bút máy. Một vệt sáng xanh tí hon xuyên qua màn tối dày đặc. Hấn chiếu đèn bấm khắp

(1) - Các điệp viên hữu danh đều có đặc tính thiên bẩm này. Đại văn hào Jules Romain (Pháp) đã xác nhận sau nhiều cuộc thí nghiệm rằng con người có thể nhìn thấy, không những bằng mắt, mà còn bằng làn da nữa. Dân bản xứ ở đảo Samoa cũng tin rằng con người có mắt trong bì phu. Các sb điệp báo trên thế giới đang tiếp tục thí nghiệm về phương pháp nhận diện đồ vật mà không cần mắt.